

Arrest

**nr. 140 917 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 28 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. LOOPMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 augustus 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Bij beslissing van 24 juli 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Zij wordt betekend op 10 september 2013.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadsheer van betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 30 maart 2005 in België verblijft, tal van inspanningen zou geleverd hebben om zich in België te handhaven en er zich te integreren, erin geslaagd zou zijn vrienden te maken en zijn sociale leven en belangen in België volledig te ontwikkelen, kosten noch moeite zou gespaard hebben om Nederlandse taalcursussen te volgen (zie afbetalingsplan inschrijvingsgeld NT2 intensief), belangstelling zou hebben in andere cursussen, zich ten voile aangepast en ingeburgerd zou hebben, het openbaar vervoer gebruikt (zie abonnementen De Lijn), werkwillig zou zijn, onmiddellijk voor onbepaalde duur aangeworven zou kunnen worden mits hij geregulariseerd zou worden, leergierig zou zijn, bereid zou zijn om een opleiding te volgen in een knelpuntsector, een aanwinst zou kunnen zijn voor de Belgische maatschappij en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tót verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 31 maart 2005, deze asielaanvraag werd afgesloten op 13 juli 2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 3 maand 13 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er in hoofde van betrokkene geen tegenindicaties zijn zoals overtredingen, crimineel gedrag of wat dan ook, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Meester Loopmans haalt aan dat het onmogelijk is voor betrokkene om naar zijn thuisland terug te keren en nog minder om zich daar op een normale wijze verblijfsdocumenten te laten overhandigen. Een gebeurlijke uitwijzing van verzoeker zou een ernstig en onherstelbaar nadeel tot gevolg zal hebben daar hij uit zijn jarenlang opgebouwde en vertrouwde omgeving wordt gedeporteerd. De raadsheer gaat voort door te zeggen dat het feit van zijn langdurig verblijf dient te worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid te worden weerhouden. We merken hier op dat betrokkene reeds op 11 mei 2005 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten betekende. Het was de persoonlijke keuze van betrokkene om hier geen gevolg aan te geven, zich te nestelen in illegaal verblijf en nog een aantal aanvragen 9bis in te dienen. Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf. Het feit dat hij zich in tussentijd verder geïntegreerd heeft, is te wijten aan zijn eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit niet weerhouden wordt als buitengewone omstandigheid.

De advocaat stelt dat betrokkene zich volledig verankerd heeft in de Belgische samenleving en zo hechte banden aangeknoopt heeft met de Belgische maatschappij dat een bruuske verbreking van deze verankering door een uitwijzing zonder meer een vernederende en inhumane behandeling zou uitmaken, dewelke wordt verboden door artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Wij zijn van mening dat er hier geen sprake is van een vernederende behandeling omdat het stellen dat de machtiging tót verblijf via de reguliere weg ingediend moet worden niet duidt op minachting of gebrek aan respect voor betrokkene, de wetgeving is er niet op gericht om personen te vernederen of te verlagen. Daarenboven willen we benadrukken dat bij deze de aanvraag om machtiging tót verblijf niet wordt geweigerd, er wordt enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet

kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene toont bovendien niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Met betrekking tot de bewering dat verzoeker alle banden met zijn land van herkomst verbroken heeft, kunnen we stellen dat dat zijn eigen keuze geweest is. Hij heeft er zelf voor gekozen geen gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten die hij reeds ontving, illegaal in België te verblijven en geen contact te onderhouden met zijn land van herkomst. Daarenboven verbleef betrokkene ruim 26 jaar in zijn land van herkomst, terwijl zijn verblijf in België nog geen 8 jaar bestrijkt, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst”.

1.3. Eveneens op 24 juli 2013 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Zij wordt betekend op 10 september 2013.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum”.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Blijkens het verzoekschrift ontwikkelt verzoeker immers enkel een middel met betrekking tot de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Het hele betoog ter ondersteuning van het enig middel is duidelijk gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is derhalve niet ontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoeker werpt in een enig middel op, *“schending van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht dan wel schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 9bis Vreemdelingenwet”.*

Verzoeker betoogt, na een uitgebreide theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, als volgt:

“Eerste onderdeel van het middel :

Ter motivering van de hier bestreden beslissing stelt DVZ dat de instructie/richtlijn van 19.07.2009 door de Raad van State vernietigd is geworden (onder verwijzing naar de arresten dd. 09.12.2009 en 05.10.2011) eraan toevoegend dat bijgevolg de criteria van die instructie/richtlijn niet meer van toepassing zijn.

Deze stelling is pertinent onjuist.

De Raad van State heeft de instructie inderdaad vernietigd bij arrest van 09.12.2009 (nr. 198.769).

Evenwel heeft de terzake bevoegde overheid - te weten de Staatssecretaris hierin gevolgd en ondersteund door zijn Minister - onmiddellijk te kennen gegeven dat zij in het kader van de discretionaire bevoegdheid voortvloeiende uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de inhoudelijke criteria van voornoemde instructie onverminderd zullen blijven toepassen.

Deze praktijk, waarbij de Staatssecretaris zijn wettelijke discretionaire beoordelingsbevoegdheid inhoudelijk vorm gaf door de criteria van de vernietigde instructie toe te passen, werd steeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvaard.

Met het arrest van 05.10.2011 (nr. 215.571) heeft de Raad van State hieraan een beperking aangebracht en geoordeeld dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging t t verblijf, uitsluitend omdat niet voldaan is aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie, de voorwaarden van deze instructie als een dwingende regel worden toegepast waarbij de Staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en waardoor een voorwaarde wordt toegevoegd welke wettelijk niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hetwelk geen criteria bevat.

De juridische analyse welke DVZ heeft vermeld als aanvang van de motivering van de bestreden beslissing is derhalve onjuist om minstens twee redenen.

Primo werd de instructie 2009 door de Raad van State niet vernietigd door het arrest van 05.10.2011 ; dat gebeurde bij arrest van 09.12.2009. Secundo wordt een verkeerde lezing gegeven van het arrest van 05.10.2011 aangezien de Raad van State geenszins heeft gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer door de Staatssecretaris of door zijn gemachtigde zouden mogen worden gehanteerd bij de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid, doch enkel dat deze criteria niet als een dwingende regel mogen worden gebezigd waardoor de appreciatiemarge van de Staatssecretaris zou worden beperkt.

Zo kan in het vermelde arrest geen bezwaar worden gelezen tegen de toekenning van ene verblijfsmachtiging omdat aan de inhoudelijke criteria van de vernietigde instructie zou zijn voldaan noch tegen een weigering die ondermeer (maar niet uitsluitend) gebaseerd is op deze criteria.

Eenvoudigweg stellen, zoals DVZ heeft gedaan, dat ingevolge de aangehaalde twee arresten van de Raad van State de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn, is derhalve niet naar recht verantwoord. Een beslissing welke uitgaat van een premissen, die juridisch kennelijk onjuist is, wordt niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel :

DVZ overweegt in de bestreden beslissing dat de goede integratie en de aangehaalde elementen van lokale verankering (op affectief, sociaal en economisch vlak) op zich niet voldoende zijn om een verblijfsregularisatie toe te staan.

Evenwel dient onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State erkend te worden dat een goede integratie in de belgische maatschappij en een langdurig verblijf redenen zijn om de aanvrager een verblijf toe te kennen, al is men daartoe niet verplicht.

De bestreden beslissing vermeldt echter niet op afdoende en pertinente wijze waarom in casu en in concreto de door verzoeker bijgebrachte argumenten van verblijfsduur en integratie ( n waarvan hij het bewijs leverde middels een omstandig stukkenbundel) niet van aard zijn om de regularisatie te kunnen aanvaarden.

Een vroeger terzake bevoegd Minister (DEWAEL) had in zijn omzendbrieven/richtlijnen ook al te kennen gegeven dat een langdurig verblijf (sprake was van minimaal 4 jaar wijl verzoeker reeds meer dan 8 jaar in het Rijk verblijft en er zelfs ook al officieel tewerkgesteld is geweest) zonder meer moest aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid, die het verzoek t t langdurig verblijf, gesteld in België kon en mocht wettigen.

De motivering van DVZ, verwijzend naar vroegere verwijderingsbeslissingen en naar het illegaal statuut ("uit de illegaliteit kunnen geen rechten geput worden ") vermogen niet te overtuigen en snijden de facto geen hout.

Zulk een redenering is met name een vicieuze kringredenering (in het engels zouden dit verwoorden als "the dog who bites its own tail). Immers artikel 9bis bestaat er juist in om mensen, die zich in een illegaal verblijfsstatuut bevinden, de mogelijkheid te geven die illegale situatie recht te zetten en te regulariseren.

Als men steeds met die dwaze kronkel van een kringredenering elke aanvraag kan counteren en afwijzen, dan doet men er goed aan de mensen die illusie te ontnemen en dat fameuze artikel 9bis simpelweg uit de Vreemdelingenwet te verwijderen.

Deze wijze van motivering laat verzoeker niet toe de reden voor de afwijzing van zijn aanvraag te betwisten; de beslissing is derhalve niet op afdoende en behoorlijke wijze gemotiveerd en behoort te worden vernietigd".

Derde onderdeel van het middel

Tenslotte werpt DVZ nog op dat artikel 8 EVRM enkel familiebanden beschermt.

Verzoeker is van oordeel dat zij hiermee andermaal de bal mis slaagt.

Artikel 8 EVRM beschermt zowel het recht op eerbiediging van het gezins- (familie-)leven als het recht op eerbiediging van het privéleven. Hieronder (privéleven) resorteren w l degelijk de dagdagelijkse sociale relaties; zelfs zakenrelaties kunnen hieronder vallen.

Of nog, weerom tracht DVZ met haar beslissing verzoeker onder mom van foutieve motieven wandelen te sturen en het land uit te krijgen.

Dergelijke met de heersende rechtspraak van het EHRM strijdige beslissing en haar motivering kunnen niet gehonoreerd worden en moeten vernietigd worden.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin de schending wordt opgeworpen van de materiële motiveringsplicht, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

3.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.5. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

3.6. Verzoeker stelt dat hij niet akkoord gaat met het standpunt van verweerder dat hij geen toepassing kan maken van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009). De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken. Verzoekers toelichting dat de voorheen bevoegde minister en staatssecretaris verklaarden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 vastgelegde richtlijnen loyaal zou blijven toepassen, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Dergelijke verklaringen doen geen afbreuk aan het gegeven dat de instructie omwille van het voormelde arrest van de Raad van State met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen en derhalve niet langer – noch in negatieve, noch in positieve zin – kan worden toegepast. Alleszins, de Raad vermag niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

3.7. Verzoeker stoort zich voorts aan de verwijzing in de bestreden beslissing naar het arrest van de Raad van State van 5 oktober 2011. In dit arrest werd geoordeeld dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571). Voorts oordeelde de Raad van State in dit arrest dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de instructie van 19 juli 2009 is voldaan, de voorwaarden van deze instructie als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor deze bepaling geschonden wordt. De verwijzing naar dit arrest in de bestreden beslissing is correct en pertinent. Er kan niet worden ingezien hoe de gemachtigde van de staatssecretaris een verkeerde lezing zou gegeven hebben van dit arrest door ernaar te verwijzen in de bestreden beslissing.

3.8. De eerste bestreden beslissing stelt, *“Het feit dat betrokkene sinds 30 maart 2005 in België verblijft, tal van inspanningen zou geleverd hebben om zich in België te handhaven en er zich te integreren, erin geslaagd zou zijn vrienden te maken en zijn sociale leven en belangen in België volledig te ontwikkelen, kosten noch moeite zou gespaard hebben om Nederlandse taalcursussen te volgen (zie afbetalingsplan inschrijvingsgeld NT2 intensief), belangstelling zou hebben in andere cursussen, zich ten voile aangepast en ingeburgerd zou hebben, het openbaar vervoer gebruikt (zie abonnementen De Lijn), werkwilleg zou zijn, onmiddellijk voor onbepaalde duur aangeworven zou kunnen worden mits hij geregulariseerd zou worden, leergierig zou zijn, bereid zou zijn om een opleiding te volgen in een knelpuntsector, een aanwinst zou kunnen zijn voor de Belgische maatschappij en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.”* Dit is een afdoende en pertinente motivering in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, want in lijn met de rechtspraak van de Raad van State die in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* Verzoeker is van oordeel dat een goede integratie en een lang verblijf redenen zijn om de aanvrager een verblijf toe te kennen, maar hij gaat er met zijn betoog aan voorbij dat zijn aanvraag niet ongegrond doch wel onontvankelijk wordt verklaard omdat de aangehaalde omstandigheden niet als buitengewone omstandigheden worden beschouwd.

3.9. Net zo min als de bovenvermelde instructie van 19 juli 2009 vermogen verklaringen van minister Dewael destijds of diens omzendbrieven of richtlijnen afbreuk te doen aan de wettelijk gestelde voorwaarde dat eerst buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond alvorens de gegrondheid van de aanvraag, zijnde elementen van lang verblijf en integratie, aan bod kunnen komen.

3.10. Verzoeker is het voorts niet eens met de beoordeling van de verwerende partij *“De raadsheer gaat voort door te zeggen dat het feit van zijn langdurig verblijf dient te worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid te worden weerhouden. We merken hier op dat betrokkene reeds op 11 mei 2005 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten betekende. Het was de persoonlijke keuze van betrokkene om hier geen gevolg aan te geven, zich te nestelen in illegaal verblijf en nog een aantal aanvragen 9bis in te dienen. Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf. Het feit dat hij zich in tussentijd verder geïntegreerd heeft, is te wijten aan zijn eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit niet weerhouden wordt als buitengewone omstandigheid.”* Verzoeker acht dit een kringredenering, doch te dezen dient de Raad op te merken dat het een overtollige motivering in de eerste bestreden beslissing betreft. Het ingeroepen argument inzake een langdurig verblijf wordt afdoende en pertinent beantwoord in de in punt 3.8. aangehaalde motivering. Kritiek op een overtollig motief kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.11. Verzoeker is het ten slotte niet eens met de beoordeling van de verwerende partij *“Wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene toont bovendien niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.”*

Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij de bescherming van artikel 8 EVRM te eng opvat, doch met zijn theoretisch betoog inzake de draadwijdte van artikel 8 EVRM doet hij geen afbreuk aan de kernoverweging *“Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”*

3.12. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de eerste bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan op een disproportionele wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot zijn besluit is gekomen.

3.13. De theoretische beschouwingen van verzoeker aangaande de opgeworpen geschonden geachte beginselen noch zijn overtuiging dat ze geschonden werden door de eerste bestreden beslissing, tonen daarvan een schending aan.

Het enig middel is ongegrond

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA